

136594

157/1529
DUPLICAT

VÁRI DOMOKOS

VALLOMÁSOK

VERSEK

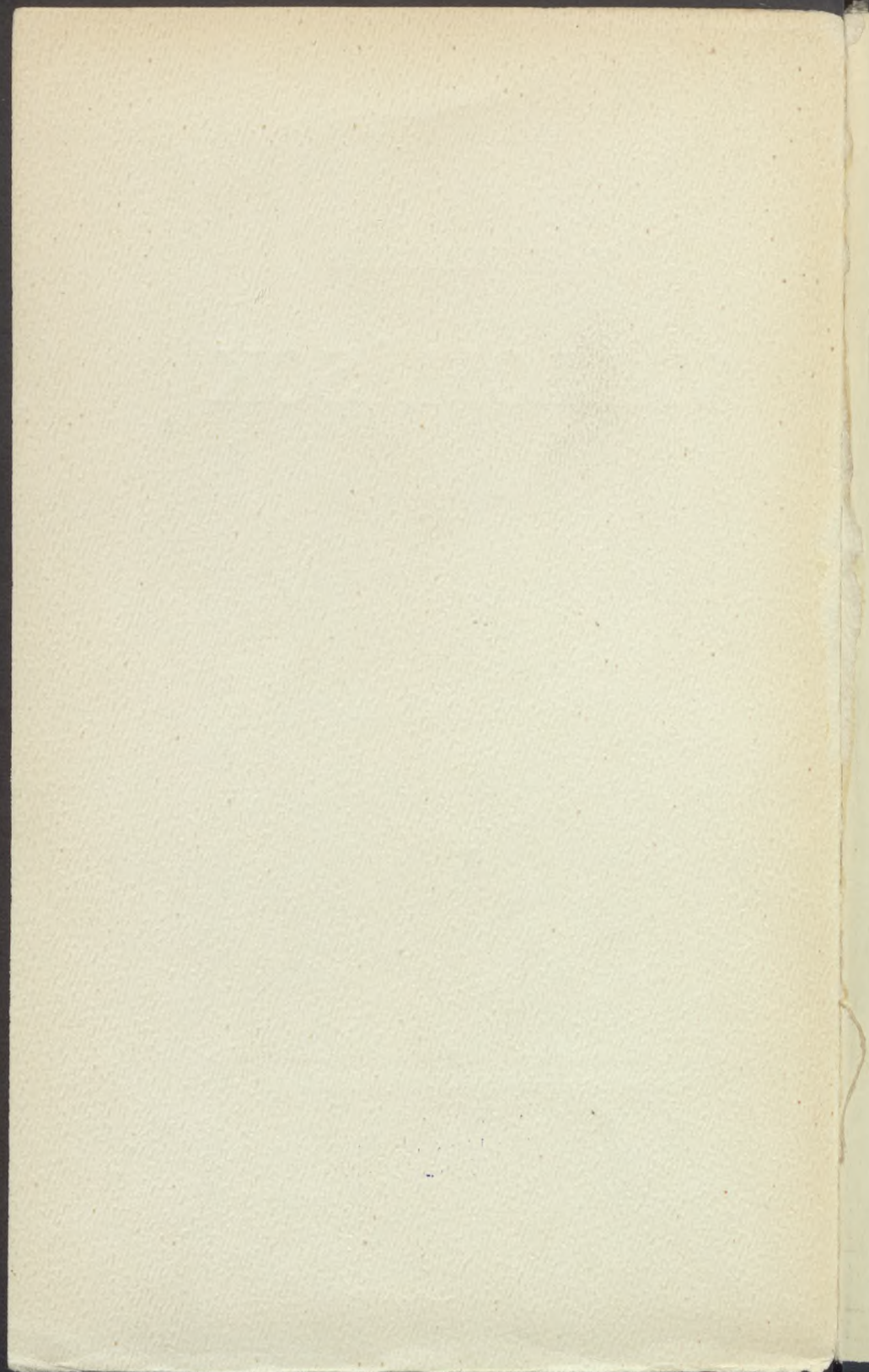

SZERZŐ KIADÁSA

..... 1928 .....

Globus-könyvnyomda, Odorheiu-Székelyudvarhely.

VÁRI DOMOKOS

VALLOMÁSOK

VERSEK

SZERZŐ KIADÁSA

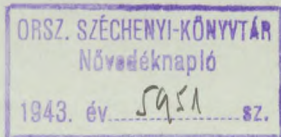
..... 1928 .....

Globus-könyvnyomda, Odorheiu-Székelyudvarhely.

Átadva: O. Sz. K.-nek
35.568-1940. IV számú
V. K. M. rend. alapján.

Aki azt akarja,
Hogy szívembe lászon,
Olvassa, mit irok,
Remélve elsirok:
Az én vallomásom.

136594

· EMLÉKSZEL-E ?

Emlékszel-e, mikor régen,
Gyermekies szűzfehéren,
Rózsaszínű kis ruhádban
Indultál az első bálba ?

Ott vert meg a leányszemed,
Ami ma is reám nevet.
Ott, azon az első bálon . . .
És valóra vált az álom.

Hogy enyém légy, azt álmodtam . . .
És enyém vagy, imádoztam !
Az enyém vagy, az enyém lesz,
Tombolhat a vihar, a vész,

El nem sodor, egyik vagyunk,
Akár élünk, akár halunk.

Két szép gyermek s asszonyszemed,
Szeretettel reám nevet.

CSICSERGŐ MADARIM.

Csicsergő beszédü édes madaraim,
Ugy-e, hogy jók lesztek?
Hiszen az apátok, imádó anyátok,
Ugy-e, hogy tudjátok,
Mennyire szeretnek?

A betevő falást szétosztják köztetek,
Ha nem is jut nekik.
S olykor-olykor, hogy ha nagy betegség támad,
Csak övék a bánat —
Szótalan szenvedik.

Ugy-e, hogy jók lesztek? Szeretitek egymást?
Hisz testvérek vagytok.
Testvéri megértő, igaz szeretettel
Boldognak maradtok.

Csicsergő madarim, éltetek útjain
Legyen csak boldogság.
Merre mentek, jártok és ahol megálltok,
Ne vessenek rátok
Illatos virágok!

MI LENNE ?

Meleg a szobám. Kenyerem is van.
Hitvesem igaz. Gyermeğim épek.
Életútamra esett göröngyön
Keresztül lépek.

Ó de mi lenne, ha meleg s kenyér
Elfogyna végképp és . . . nincs belőlük ?
S kiket szeretek — a balsors keze
Megfosztja tőlük ?

Ha erőt veszve, göröngy buktatna,
Egyedül, árván a porba lennék ?
Mi lenne akkor, édes Istenem ?
Vajjon mit tennék ?

. . . Egyedül, árván, ott a porban is
Neved imádnám, nevedet sirnám.
S úgy hiszem, érzem a szívenütést
Valahogy birnám.

. . . Mégis . . . tedd Uram, mert te teheted,
Szobámban legyen meleg és kenyér.
Nekem ez elég. Nekem nem kell sok,
Kincsekkel felér !

Hitvesem igaz, gyermekim épek,
Úgy tartsd meg őket: igaz, épeknek.
Engedjed, értők száz göröngyön is
Átalléphessek.

Hogy velük együtt, nem pedig árván,
Szeretve egymást, téged szeressünk.
Karolva egymást, boldog kacajjal
Reád ne vessünk!

TE VAGY A VILÁGOM.

Hogyha a világban
Diadallal járva,
Pálma nyulna felém,
Hozsánna és virág
S ez az egész világ
Volna mind az enyém,
De ha te nem volnál,
Felém nem hajolnál . . .
Lennék koldusszegény.
Hiszen te vagy nekem
Minden diadalom,
Két karom a pálmám.
Hiszen, mint virágról
Róllad szól a dalom,
Te vagy a hozsánnám.
Lelked szent palástja,
Isten, ember látja,
Az takargat régen.
Te vagy a világom,
Minden gazdagságom :
. . . Kicsi feleségem !

JÁTÉK KÖZBEN.

Kis leányom játszóháza :
Egy apátlan, egy anyátlan
Szegény árva.

Néha, hogyha játszom velük,
Boldogabbak. Úgy felragyog
Gyermek-szemük.

Történt egyszer . . . játék alatt,
A kis lányom nagy pajkosan
Hozzám szalad.

Két kis kezét felém tárja,
. . . Édes apu! . . . Ölel, csókol,
Be nem árva!

És a másik kicsi árva . . .
Nincsen, akit megcsókoljon . . .
Ó be árva!

BÚCSÚ.

Édes kicsi, drága falum, el kell mennem,
 Fáj a szívem, könnybe borul a két szemem.
 A búcsúzás szent percében felzokogok, mint a
 Mért titkolnám, hisz igazán szerettelek. [gyermek,

Édes, drága, kicsi falum, ahogy megyek,
 Ahogy elmaradnak tőlem erdők, hegyek,
 Felfogadom Isten előtt, nem feledlek soha, soha,
 Legyen sorsom napsugaras, vagy mostoha.

Te adtál fedelet nekem, benned éltem,
 Itt fáradtam, itt álmodtam, itt reméltem.
 Öreg, ifju, gyermeksereg a szívemhez voltak
 [forrva,
 Be szomorú, bánatos a vállásóra.

Fut a szekér . . . kicsi falum Isten veled!
 Lobognak a búcsú-kendők, messze megyek,
 Áldjon az ég, nagyot, kicsit . . . nem tudom én mi
 [van velem . . .
 . . . Fut a szekér . . . könnybe borul a két szemem.

AZ ÉN HAZÁM!

Fehér Nyikó mellett
Valami melenget,
Hisz ott van a hazám, az apám s az anyám.

A Lapias-tetőn
Megállva szeretőn,
Emlékeim árja a szívem átjárja.

Ahogy fut a szekér
S a faluba be ér,
Úgy érzem, hogy várnak és kapukat tárnak.

Emberek köszönnek,
Hallom az örömnnek
Tapsot-verő dalát, rám kacag, aki lát.

Hisz ismerős vagyok,
Kicsinyek és nagyok
Gazdagak, szegények, rokonok s testvérek.

Rokonom a patak,
Zugó harangszavak,
A mező, az erdő, ami majd zöldre nő.

Testvér a föld s egek
És én megyek, megyek . . .
Hisz ott van a hazám, ott az apám s anyám!

TALÁLKOZÓN.

Az emlékezésnek aranyhidján állunk,
Lágy karjába ölel boldog gyermekálmunk,
És visszaálmodjuk a játékos multat,
Hová másképpen az ember nem is juthat.

Virradjatok újra, letűnt édes napok,
Régi történetek, meg nem fakúlt lapok!
Elevenedjetek. Vizünk, erdők, hegyünk,
Hogy még egyszer bohó, vig gyermekek legyünk.

Olyan, milyen akkor, akkor . . . nagyon régen,
Mikor szebb volt, nap, hold, csillagok az égen.
Mikor Nyikó vizét fürödve zavartuk,
Mikor szilárdabban állt a föld alattunk.

És ezen a földön játék, dolog járta
S a kifáradt fiut szülői csók várta.
És szabad volt a csók, a játék, a dolog,
Szülő, gyermek, testvér, mindnyájan boldogok.

Nyári esték csendjén, öregek és ifjak
Összesereglettek: ajkak dalra nyíltak.
Repültek a dalok, zengő, magyar dalok,
S ott fenn megtanulták, égben az angyalok.

Téli estén pedig, tündér mese mellett,
Ébrenmaradásra nógatni nem kellett.
„Egyszer volt, hol nem volt“ ... nem vártuk a véget..
S mikor mondták: „holnap legyen a vendéged“

Olyan rosszul esett . . . Még egy mesét kértünk . . .
Elég volt . . . jó anyánk imádkozott értünk.
Ma — talán sokunknak nincsen anyja, apja,
Kevés, aki tőlük a csókot megkapja.

Csók és tündérmesék, hej, hova levének!
Nem a régi világ, nem a régi ének!
Ami rég volt, elmúlt, csak az emlékezet
Ami aranyhidján oda visszavezet.

És állunk e hidon, aranyból van verve,
Állunk szeretettel, összeölelkezve,
Akiket az élet ide-oda dobott,
De kiket a szívünk mégis visszahozott.

Hogy bebizonyítsuk, hogy szent hitet tegyünk:
Édes szülőfalunk, sohasem feledünk!
Te vagy emlékeink boldog mesevára,
Itt nyílt gyermekajkunk először imára.

Férfiu ajakunk most is imát rebeg,
A szem könnyet titkol, a szívünk megremeg.
A fiaid leszünk, a fiaid vagyunk,
Áldjon meg az Isten, édes szülőfalunk!

MÁJUS.

A május amit ad,
A tenger sok illat,
Mind-mind az enyém.
Rózsafaerdőnek
Virági hogy nőnek!
Nem vagyok szegény.

Betelik a lelkem,
Az Istenre leltem!
... Gazdag vagyok én!
Május jövősekor,
Nem számít idő, kor,
Ifju vagyok én!

Kismadár száj dalol,
Virág reám hajol,
Illat csap felém:
Dal, virág, illatok,
Mind az enyém vagytok,
Mind, mind az enyém!

Madárral dalolok,
Virággal hajolok,
Illattal megyek!

A szívem kitárva,
Az ajkam imára,
Zengnek a hegyek.

A május a mit ad,
A tenger sok illat
Mind, mind az enyém!
Zöldelő mezőnek
Virági hogy nőnek,
Gazdag leszek én!

DIADALMAS ÉLET.

A harmatos hajnal,
Ahogy köntösszárnyát bontogatja, bontja,
Megébred a világ.
Kitárult kelyhéből bő illatát ontja.

Illatozó napok!
Szívekre csókoló, pompázó meleg nyár.
Mozduló rögök közt
Utak taposódnak s rajtok az élet jár.

Az élet, az élet!
Diadalra futó zászlója fenn lobog,
Zászló alatt levők,
Kacagók, szenvedők, mind, mind oly boldogok!

Éljed az életet,
Harmatos hajnaltól biboros estélig,
Mosoly és könny között,
Mindenféle között, egészen s nem félig!

Egész akarattal,
Nem félszívveréssel, nem mint kolduslélek,
Gazdag lélekézés, egész szívdobbanás,
Ezekben az élet!

Az imát, a munkát
Testvéri érzésben mondjad s aztán éljed,
Ez lesz a számodra
Pompázó meleg nyár, diadalmas élet!

MELEG NYÁRBAN.

Meleg nyárban
A határban
Kasza pendül,
Fűből rend dül.
Napsütötte acél karok,
Édes szavu magyar dalok.

Mily legények!
Milyen ének!
Milyen épek,
Milyen szépek!
... Azt a rendet csak vágjátok,
Azt a nótát daloljátok!

Hisz ti vagytok,
Ti maradtok
Erős fája,
Koronája
A mi haldokló hitünknek,
Sokat váró reményünknek.

Meleg nyárban
A határban
A rend megdül,
Hit nem rendül,
Mert zengők a magyar dalok,
Erősek az acélkarok!

ÁLDJON MEG AZ ISTEN!

Áldjon meg az Isten barna, kérges tenyér!
— ... Fehér, foszlós kalács, mindennapi kenyér,
Általad enyhítnek, ha éhség tör felénk,
Hogyha félő gonddal remegőn betelénk.

Áldjon meg az Isten, százszor is megáldjon!
Te fogod az ekét s szántasz a határon,
Te veted a magot az erdélyi rögbe,
Mit a meleg égbolt szeretve véd s főd be.

Ha érik a kalász, az az aranyárga,
Kévébe kötését bókolvá úgy várja,
Te vágod kévébe, te rakod asztagba,
Te állasz a gépnél, imára kulcsolva.

Te kötöd a zsákot s egykor te oldod meg,
Garatba gurulnak a szép buzaszemek, —
Igy lesz fehér kalács, mindennapi kenyér,
Áldjon meg az Isten, barna, kérges tenyér!

ARATÁSKOR.

Aratnak a kis faluban,
Érett kalász fényben ragyog,
Együtt vannak a határban
A szegények, a gazdagok.

Áldott kévék sorban állnak,
Győzelmes diadal jelül.
Aggodalom vészmadara
Szívről elszáll, csöndben elül.

Hisz a véres nagy verejték,
Mit az ősi rög beivott,
Reménység szívárvány íve,
Mialatt az ember bizott.

Ime, megszentelést nyertek!
Terül ott kinn a dús asztal
Fényben ragyogó kalász közt.
A lélek Istent magasztal!

CSÉPLESKOR.

Nincs pihenés, nincs megállás.
A gépszíju rohanva jár...
Kazlak nőnek... buzaszemből
Emelkedik az erős vár.

Tele zsákból, mint magas vár
Épül a legdrágább halom,
Aki tegnap még szegény volt
Ma felkacaghat gazdagon.

Hisz annyi fáradtság után,
Van már mindennapi kenyér,
És ez aranynál, gyémántnál
Sokkal drágább és többet ér!

Kincset ontó, gépnél álló,
Jobb jövőt érdemlő fajom,
Csak dolgozzál, imádkozzál,
Győzzél száz és ezer bajon!

A MEGRABOLT ERDŐ.

Összebúznak,
És bomlanak
Odakint az erdő fái
És a szívük, szegény szívük,
Egyszerre csak elkezd fájni.

Rablókezek,
A levelet —
Levelüket szélnek dobják,
Megrablott árva sorsukat
Zizegően, sirva mondják.

Kifosztottan,
Megkopottan,
Ruhátlanul dideregnek,
A targalyak, mint holtember
Szótalánra merevednek.

Te bús erdő,
Könnyed pergő!
Látod, ilyen ez az élet,
Látod az ősz, mint rablókéz,
Mit szeretünk, mindent elvesz:
Virulást, szépséget!

ÁLMOKAT SZÖVÜNK.

Álmokat szövünk,
Álmokat látunk.
Mindig csak szépre,
Csodásra várunk,
Mig egyszer elszakad
Az álom-fonál...
Csendes lesz az ágyunk,
Sem mire sem vágyunk...
Szólít a halál.

DRÁGA KINCSEK.

Ezüst fővel, arany szívvel,
Hogyha meg vagy áldva,
Ne sirj az ifjuság után,
Ugyis mindhiába.

Glóriát ad az ezüst fő,
Nyugtót, aranyszívet.
A világon úgy sem talász
Jobb és drágább kincset.

ÉRTSETEK MEG.

Életegeinken gyászbaszegett felhők,
Életutainkon nyaktörő szakadék.
Gyászbaszegett felhők viharokat szülnek
S halált a szakadék annak, ki abba lép.

És mi járunk búsan a gyászfelhők alatt.
És mi futunk félve szakadékok felett.
Kirobbanó vihar ránk csap, mint sasmadár,
Szakadékok felett csak az Isten vezet.

Csak Isten, más senki, hisz nincsen is senkink,
Árvák lettünk, mint az anyavesztett gyermek.
Mostoha a sorsunk és ember kezek
Simogatás helyett csak vernek, levernek.

A szívünk, a lelkünk, a testünk csupa seb,
Ki kötöz sebeket? Senki, senki sincsen.
Egyedül csak te vagy s árvaságunk könnyét,
Azt is te töröld le, Te jó, igaz Isten!

Hát mért lettünk árvák? Hát oly rosszak vagyunk?
Hogy nem mer ránk nézni az emberszeretet?
Hát nyaktörő úton, borus egek alatt
Rogyásig kell vigyünk a nehéz keresztet?

Hisz mi is szeretnénk napsütésben járni,
Haladni, eljutni szentcélok hegyére,
Hisz emberek vagyunk, reményt, álmot szövők,
Ne értsetek félre, az Isten nevére!

Értsetek meg minket! Meg kell, hogy értsetek!
Hisz azt parancsolják Írásban a szavak,
A krisztusi szavak: „Embertestvéredet,
Felebarátodat szeresd, mint Temagad!”

ÖRÖM ÉS BÁNAT.

Hogyha tenger az örömöd
S kristály: vize, habja,
Elég a bánatból egy csepp,
Fenékig zavarja.

De hogyha bánatod tenger,
Sok öröm kell bele,
Hogy a mély, nagy bánattengert
Mind örömmé tegye!

EMLÉKKÖNYVBE.

Aki kacagni tud
S dalra nyilik szája,
Az embertársának
Csak javát kívánja.

Kacagásban, dalban
Szivünk szava zenél,
Az üteme jószág,
Nincs szebb zene ennél.

Kacagj hát, dalolj hát,
Szívszavaddal zenélj!
Szeress csak mindenkit,
Hogy szeretetben élj!

KIRÁLYI PALÁST.

Ha szivednek egén
Biboros-derüsön
Szeretet napja kél,
Hogy melegen süssön,
E meleg napfényen
Nem maradsz szegényen.

Mert a mostoha sors,
Bár rongyokba járat,
A szeretet napja
Koldus rongy ruhádat
Felcseréli meglásd . . .
S lesz királyi palást.

Diadalnak hegyén
Hozsánnák ölelnek,
Babérokat nyujtnak
Feléd a győzelmek.
S véletlen seb, ha ér
Föd, gyógyít a babér.

Te lész a legnagyobb
Az ég s a föld között,

Neked hódol minden,
Szabad, megkötözött.
Bűn vérengző vadja
Derekát beadja.

Csak süssön a napod,
Szived szeretete!
Folt ne érje soha,
Ne legyen fekete.
Koldusrongyod meglásd
Lesz királyi palást!

A SZENT PILLANAT.

Szent a pillanat, mikor az ember
Leveti büszke haragja rongyát,
Mikor a lelkén nagy, zúgó tenger
Salakot dobva . . . rohanva ront át.

Rohanva rontó hullámverésre
Kialszik minden bűntől szított tűz
S felragyog fényben: szeretet, béke,
Két ikertestvér s árnyakat űz.

Szent a pillanat, mikor a két arc
Árnyakat űzve csak ragyog, ragyog
S mikor már győztek s véget ért a harc,
Az emberlelkek nagyok, gazdagok.

Mikor a harag bűnrongya helyett
Szeretet, béke selyme betakar,
Betakar védve és úgy melenget,
Mint egy szerető, édes anyakar.

Szent, szent ez a perc, mert az ökölből
Ölelés tárul, nem sújt, nem támad.
Nagy lesz az ember, kincset örököl,
E kincs; az Isten és a bocsánat!

NEKED ITT KELL ÉLNI!

Bimbó pattanástól virághervadásig,
Csak a verejtékes nehéz munka járja.
Ilyenkor a gazdát puhára vetett ágy
Édes pihenőre, de hiába várja.

Mert künn van a helye, még éjszakára is,
Be boldogan alszik a széna illaton,
Még a királynak sincs olyan fekvőhelye,
Mi csendesebb nyugtot, szebb álmokat adjon.

Igaz, rövid idő, mi az álomnak jut,
Az első kakasszó — mint élet csatadal —
Ébresztőt harsonáz és ébred a gazda,
Ajka imát rebeg és Istent magasztal.

Hogy tartsa meg ma is, adjon erőt neki,
Az elvetett magból legyen ismét kenyér,
Kenyér, mert anélkül szomorú az élet,
Aztán nem számít az, barna-e vagy fehér.

Mig imáját mondja, az ökrök befogva,
Nyilik a nagy kapu, csak az eke zörren,
Az ostor nem csattan, nincsen lárma, hű-hó,
Odabent a család, aluhatik csöndben.

A határra érnek, barázdába állnak.
Kis cimbora alszik édes anyja mellett,
A cimeres ökrök, mintha tudnák is ezt,
Oly igazán járnak, olyan szépen mennek.

Csupa gyönyörűség, hogy halad a munka,
A jókorkelésnek arany jár nyomába.
Míg a rest álmodik s az álommal marad,
Annak megvalósul minden álma, vágya.

Hogy halad a munka, mire kelet felől,
Mint egy arany kocsi, a nap égre vágat,
Annyira haladtál, ekéd annyit vágott,
Hogy reggeltől délig más annyit se vághat.

Haladjon a munkád édes székely vérem,
Az ekeszarváról a kezéd le ne vedd.
Neked itt kell élned, neked itt kell halnod,
Ekevassal irjad sziklába a neved!

Haladjon a munkád, jusson diadalra,
Perditsed a magot, vágjad a barázdát!
Édes-bús emlékid fája innen nőtt ki,
Ez borítja föléd enyhetadó árnyát.

Haladjon a munkád, legyen dús vetésed,
Aratás idején gazdag aratásod,
Ki földed, kertedet ekével, ásóval
Hajnaltól estélig szántogatod, ásod!

Legyen önbizalmad, higgyed erős hittel,
Hogy a te munkádnak nincsen sehol párja,
Hogy minden: tudomány, ipar és művészet,
A napi kenyeret tőled kapja, várja.

S hogyha nem téged ér a nap első csókja
S hogyha az ekéről leveszed a kezéd,
Csődöt mond a világ, bogáncsot szül a föld
S bogáncsból nem sütnék ehető kenyeret.

Édes székely testvér, csak szánts, csak vess
Az ekeszarváról kezedet le ne vedd, [tovább,
Neked itt kell élned, ez a te világod,
Ekevassal szántsd be sziklába a neved!

FERENCZ JÓZSEF PÜSPÖK HALÁLÁRA.

Korona hullott, korona esett.
Könnyázott földön sikoltás sir, zúg,
Sötétség támadt bús fejünk felett,
Gyászolva riad minden kicsi zúg.
Sirámra kelnek palota termek,
Az utcán, téren zokogás támad,
Gazdag és szegény egymásra lelnek,
Szívöknek kapcsa a közös bánat.
Saskarmu bánat be a szívbe vág
Vércseppes szívre, hol a balzsamír?
Merre vagy? Hol vagy? Jövel Gileád!
Koporsó mellett népek ezre sir!
Korona hullott, korona esett,
Püspöki, fényes, drága korona.
A halál orvul reája lesett
S aki viselte — ég lett a hona.
Tűzoszlop-ember, főpásztor-Atyánk!
Sötétben vagyunk, beborult egünk,
Addig, míg éltél, oly bátrak valánk,
Ma pedig fázva összeremegünk.
Addig, míg éltél, hiteddel élénk,
Ma hitünk, erőnk porszemmel se bír,
A lelkünk gyenge, megtorpadt, félénk,
Lever az első vésszel teljes hir.

Ne hagyj sötétben, légy szövétnekünk,
 Felhőkön át is lobogjon a tűz!
 Nézz ki az égből, adj erőt nekünk,
 Ami remegést, félést tova űz!
 Ledölt hitünknek romos templomát
 Emeld fel újra, legyen bizalom.
 Jusson a néped minden gáton át
 S imát rebegjen zsoltáros dalon,
 Hajolj ki, szólva: Ne félj kis sereg!
 Egy Isten népe! az Úr van veled,
 Sorsod irva van, hát ne keseregj!
 Sorsod leírva: „Ragyogjon neved!”

— — — — —
 — — — — —
 Szód zendül, halljuk!... lelkünk betelik
 Bátoros hittel s félők csak valánk,
 Biztató szavad törli könnyeink...
 ... Köszönet neked főpásztor-Atyánk!

— — — — —
 — — — — —
 Korona hullott, korona esett.
 Felhőkön túlról derengés támad
 Sötétség felett, ezer könny megett
 Biztató, áldó szivárvány támad.

JUDÁS.

A pénznek ördöge Judás mellé állott,
Szava, mint lágy csengés a szívére szállott,
A lelkére repült, a rabjává tette,
Bús tragédia lett Judás gonosz tette . . .
Hogy is volt? Mit mondott? Minő bűvös szavak!
Áruld el! Hisz te lész, egyedül csak magad.
Te léssz a nagy mester. Ő se különb nálad,
Te még erősebb vagy, szélesebb a vállad.
A szived is ver úgy. Tudásod még nagyobb,
Hogy feletted álljon, Judás miért hagyod?
Áruld el! Csak egy csók és utánna sok pénz.
Ne gondolkozz sokat! Be buta módon népsz.
Nem kell a gazdagság, nem kell a vezérség?
Gyomrod a szolgaság éhvadjai tépjék?
Buta, bolond ember, nyítsd ki már a szemed,
Csillog a sok ezüst, megfogni nem mered?
Csak egy csók semmi más. Nem lesz tovább
[gondod,

Dús bársony váltja fel jelen koldus rongyod!
És Judás engedett, a sok pénzt átvette,
Áruló szívére szorította, tette,
Hogy a szíve szava ne tudjon beszélni,
Ne tudja a sátán varázsát letépni . . .

— — — — —

Gecsemáné kertben
Áhitatos csendben,
Jézus imát rebeg,
Szeméből könny pereg.
A lelke szomorú,
Rajta sötét boru,
Atyjához kesereg.
Kéri, hogy ha lehet
Muljék el a pohár,
Keserű, muljon már.
Legyen hamar vége . . .
Azután, csend . . . béke.
Érezte, tudta már,
Halál árnyékában jár,
Hisz főpapok, vének
Halált esküvének.
Ifjú szabad testét,
Még szabad lelkét,
Már régóta lesték,
Halálra keresték.
Azt is tudta régen,
Látta a szemében,
Hogy, ki elárulja,
Nem lesz más, mint Juda.
. . . Végre is a lelke
Nyugalmát meglegelte:
Hallod Uram . . . Hallod?
Legyen, mint akarod!

— — — — —

Megzörren a bokor. Sűgás-bűgás támad,
 Judás közelg élén a nagy sokaságnak,
 Jézus elikbe megy, nem fél fustélyt, fegyvert.
 Tudja, ha meghal is, úgy is győzelmet nyert,
 Mert a bűn hatalma rövid ideig tart,
 Megölhet száz szívet, leköthet ezer kart,
 De a szeretetnek, igazságnak szavát
 Odafenn az égben elveszni nem hagyják . . .
 Judás jelt ad, mondván: Kihez szám csókkal ér
 Fogjátok meg! Rajta! Nem más, Ő a vezér!
 S hozzálépve szólott: Üdvözlégy hát Mester!
 Csókot adni neki, nem szégyel, nem restel.
 Áruló csók csattan. A Mestert elfogják,
 Mint valami latrot kötélbe bagozzák.
 Megalázás, verés, kínok közepette
 Durván szegzik rá a Golgota keresztre.

— — — — —
 Judás egymagában. Öntudatra eszmél,
 Ajka szóra nyílik: Mit tettél, mit tettél?
 Bánat marja szívét, lelkére korbács húll,
 Bűnöm miatt meghalt igazátatlanul . . .
 Ó én cudar ördög! Dőre hiuságom!
 Nincsen nálam senki rosszabb a világon!
 Átkozott ezüstök, rémes csillogások!
 . . . Megvakultam, érzem, hát minek is látok?
 Mit látok!? A mester szomorú, bús arcát,
 Szerető lelkének utolsó, nagy harcát,
 Látom szelid szemét, édes tekintetét,
 Fogva tart, elfutnék, messze-messze mennék,

De nem tudok futni... Ó bocsáss meg Mester!
Judás alávaló, komisz, cudar ember!
Beszél lélekveszve és eszebomlottan,
Hol laknak a papok? Ottan, ottan, ottan!
Viszi a csengő pénzt, lábok elé dobja.
Felordít rémesen, majd rekedten mondja:
Itt van véradótok! A lelketek rajta,
Az én lelkem immár oly véresre marta,
Mintha veszett kutyák tépték volna széjjel,
Nem tudok aludni se nappal, se éjjel.
Vétkem rettenetes... megcsaltam a Mestert!
Nem látott a világ ilyen cudar embert!
... A harminc ezüst pénzt, az árulás pénzét
Lábok elé dobja, hogy lássák, hogy nézzék.
És ott hagyta őket... Elég ennyi mára,
Felakasztá magát egy közeli fára.

— — — — —
Judás története tanítson meg arra,
Hogy az ördög bárhogy, akár mint akarja,
Ne legyünk árulók, kincseknek rabjai,
Becsületben csak úgy tudunk megmaradni!

Jelige: Ne félj!

MULT ÉS JELEN.

Régi, nagy időkről megzendül az ének,
Úljetek le mellém fiatalok, vének.
Figyeljetek ide, elmondom én nektek,
Hogy hitelődeink mily sokat szenvedtek.

Biz ez régi dolog, kétszáz s néhány éve,
Sajnos, ma is kísért a történet réme.
Szomorú történet, fakult lapon írva,
Úgy mondom el én is, mint aki megírta.

Almási Mihálynak püspöksége alatt,
Hitünknek egére sötét felhő szaladt.
Jezsuita szívek gonosz dobbanása
Éltünk s vallásunknak mély sötét sirt ása.

Kolozsváron történt a szomorú eset.
Iskola és templom áldozatul esett.
Előbb az iskola, melyben százhusz évig,
Fénysugarak értek az ifjak szívéig.

Hol oktató szavak szelid zenéjére,
A lélek üdítőbb, kristályvizhez ére.

Olyan volt ez a hely, mint kies virágkert,
Hol a tudnivágyás kielégülést nyert.

Ezt a drága helyet, ezt a drága lakot,
Hol hit, tudás, remény, béke együtt lakott,
Elvették, rabolták farizeus hadak,
Kiknek a hatalom azt mondta, hogy „szabad“.

Tanár és tanuló örökre kizárva,
Egymásra borultak, mint két igaz árva.
Fájón érezték, hogy veszteségek romja
Szívüket, lelküket haldoklóra nyomja.

Ez csak a kezdet volt. Ezután mi történt,
Meghazudtol minden jogszokást és törvényt.
A király, bár egyszer törvényben kimondja,
Hogy a hitvédelem elsőrendű gondja.

Mégis megengedi, hogy fegyver ereje
A tiltakozó szót, védőkart leverje,
Püspök és a papok, mikor észreveszik
Steienwill buta gőgtől ittas pribékjeit.

Életre-halálra összeforr a lelkük,
Templomunk nem adjuk, oda nem engedjük!
Mert az volt a szándék: iskola ha nincsen,
Ne legyen templom se s benne az egy Isten.

Nemtelen szándékok, gyűlöletnek magva,
Ó az embert hányszor gonoszra ragadja.
Ilyen cél érdekében az eszköz nem számít,
Megtesz galádságot, ezer bűnt s akármit.

Kellett hát a templom, a legféltettebb kincs,
Mert hisz ilyen érték nagy területen nincs.
Ott áll a főtéren, tornya égbenyúló,
Vihar támadhatja. Állja, el nem múló.

Dísze, büszkesége az egész városnak,
Éppen ezért fáj rá szive a gonosznak.
Pedig a jó Istent három színben vallja,
Mégis tiltó szavát nem érti, nem hallja.

Süketen, sötéten vad csapata élén
A plébániára ront bátran, nem félvén.
A kaput betörik . . . és a bőszt támadók
S a rettenthetetlen egy Istenimádók . . .

Ime szemben állnak siri csöndes perccel,
Egyik Istennévvel, a másik fegyverrel.
Siri perc elmúlik . . . Ó milyen hosszú volt . . .
A betörő vezér büszke daccal így szólt:

Te, eretnek püspök, ti eretnek papok!
Templomkulcsot ide! . . . Kapok, vagy nem kapok,

Püspök szól: Barátom ezt a dolgot hagyjuk...
De a többi zúgja: Nem adjuk! Nem adjuk!

Mienk, amit birunk. Törvény adta nekünk,
Templomunk nem adjuk, oda nem engedjük!
Bár csorduljon földre szivünk piros vére,
Nem adjuk, esküszünk az Isten nevére!

— — — — —

Hát folyjon véretek! Kiált a bőszt vezér
A kulcs és a templom patakvérrel felér!
... Fegyverek villannak, az ütés ütést ér,
Keresztény kezeiktől foly a keresztény vér.

— — — — —

Győzött az erőszak az igazság felett...
Felordít ujjongva, hisz a kulcs övé lett.
A kulccsal a templom, dísz a városnak,
Rabzsákmányává lőn a durva gonosznak.

És ez nem volt elég. Mindent el kell venni,
Egy Isten hívőknek pusztulni kell, veszni,
Irmag se maradjon, még hirük se legyen,
Emésztő tűz rájuk, lankán, síkon, hegyen!

... És gyúltak a tüzek és odalett minden,
Nem maradt meg semmi, csupán a jó Isten,

Pap, tanár és diák, mint az Isten fia,
Árva fejét nem volt hova lehajtnia.

— — — — —

Mint mikor jégverés sújt a dús határra,
Emésztőtűz rohan utcáról-utcára,
Földönfutóvá lesz ember, asszony, gyermek,
S égő üszkök alján felzokog, kesereg:

Úgy lett földönfutó Dávid Ferenc népe,
És ahova nézett és ahova lépe,
Nézése könnybe fullt, lépése megbotlott . . .
Megverték a pásztort, a nyáj szerte oszlott.

Az ég besötétült, mint gyászéjszakákon,
Hogy akit megverték, fényre ne találjon,
Csillag ne mutassa a keresett utat,
Hol a letaposott szabadságra juthat.

— — — — —

De nincsen oly sötét, hogy meg ne virradna,
Egyszer felragyog az ég hajnalcsillaga.
Ébresztő ereje lesz a drága fénynek,
Halottak támadnak és a fényre lépnek.

Akik az igazság szent tűzében égnek,
Akik imát küldnek fel a magas égnek,

Akik lelkük szavát mindig bátran szólják,
Újra felemelik hitüknek zászlóját.

Igy tett a főpap is, hős lelkü Almási
S a többiek élén, jó Szentábrahámi.
Mint az apostolok szent lelket nyerének,
Újra felhangzott az ima, zsoltár, ének.

A magánházakból Istenházak lettek,
Halálraszánt papok támadást hirdettek.
Bár érzik az ütést, bár a seb sajog, fáj,
Mégis összejöttek pásztorok és a nyáj.

Csüggedés bilincsek pattantak, lehulltak,
Remények zöld fái az egekre nyúltak.
Bátorság, erőnek sasszárnyai nőttek,
A számuk is megnőtt az életmentőknek.

Jöttek, sorbaálltak gazdagok, szegények,
Özvegyek és árvák, fiatalok, vének.
A gazdag nagy pénzét, a szegény fillérét,
Mind oltárra tette Istenért, hitéért.

A nagy sötétségből világosság támadt.
Könnyek felszáradtak, elaludt a bánat.
Csak a tennivágyás, az maradt meg ébren,
Áldó nap kacagott fenn a magas égen.

Melegen ölelte, megáldotta őket,
Azt a kicsiny serget, a nagy szenvedőket,
Az összetartásnak erős kapcsa, láncsa,
Hitáldozatukat im megkoronázta.

Mert az egy Istenhez hű volt az ő népe,
Pedig olyan nagy volt az ő szenvedése,
Mint a Jóbé, kinek mindene elveszett,
Mint aki a földön legtöbbet szenvedett.

De, amint az Istent Jób meg nem tagadta
S hitéért midenét gazdagon megkapta:
Igy kapott meg mindent Dávid Ferenc népe,
Az az egyetlenegy, jó Isten megvédte.

Elrablott templomát újra építette,
Büszke tornya ma is égbenyúl mellette.
Gyönyörű iskolák, jövődőknek vára,
A jó Isten védje, mindeniket áldja!

Régi, nagy időkről eddig szól az ének...
... Elfáradtatok-e fiatalok, vének?
Tudom, hogy hosszú volt, de megláthattátok,
Nem verhetett porba erőszak és átok.

Jezsuita konyhán, bár főzték a mérget,
Taposni akartak, mint a csúszó férget,

De az összetartás és a hit ereje,
Diadalt aratott és sok bajt leverte.

A bajból még maradt. Olyan, mint a rossz seb,
Napról-napra újul, fájóbb és tüzesebb.
Hogyha lehetetlen tövig kiégetni,
Sorsunk ismét csak egy: szenvedni, szenvedni.

Ugy-e tudjátok, hogy ma is van baj elég?
Panaszkodtok úgy-e, hogy sötétebb az ég?
Kétszáz esztendőnek megújult az átká,
Saskarmát szívünkbe, a lelkünkbe vágta.

Türelmetlenségek erőszakok járnak,
Ostromot vezetnek hitnek s kultur várnak.
Ezredéves fáknak gyökereit vágják
Sötét századoknak ébresztik az átkát.

Koldusok útjára visznek embert, hitet.
Ismét tilos hinni, azt amit, ki hihet.
A szent egyházaknak gyökeres törvénye,
Ma a hatalomnak erőszakos kénye.

Ugy-e tudjátok, hogy iskoláink java,
Mit a jóltevőknek szive-lelke ada
Ma már nincs, elvették, Régi idők képe...
Nem fáj-e a tudat, a szívbe nem tép-e?

Tudjátok-e, hogy ma elődeink szerint
Talpra kell állani, a példa erre int.
Meg kell hozni mindent, áldozatok árán,
Hogy el ne maradjunk letaposott, árván.

Összetartva, bátran! Ma mindent kell adni,
Kényelmet, nyugalmat, mindent megtagadni!
Minden lépten vár az áldozati oltár,
Minden igaz ember ez oltárnál ott jár.

Mert ott kell járnia. Parancsolja a szív,
Aki másképpen tesz, más oltárokhöz hív.
Ég, föld tagadja ki! Verje meg az Isten!
Éhen haljon meg az önimádká kincsen!

Kincseket robbantó időkhöz jutottunk,
Ha eddig imádtuk és rabjai voltunk...
Szétosztani őket, oltárookra tenni,
Hisz ma ez a kérdés „lenni vagy nem lenni“.

Hitünk, fajunk egén ott vannak a felhők,
Hát ezt a felhőket elűzni nem mernők?
Szív-szívbe dobbanjon, kar-karba öleljen,
Áldozatra menni ma mindenki merjen!

— — — — —

Jelen bús időkről így zendül az ének.
Halljátok? Értsétek fiatalok, vének!

Csatasorba állni, mint elődink tették,
Kik hitünk kincseit védték, megmentették.

Csatasorba állni. Mentsünk mi is mindent,
Iskolánk, templomunk, fajunk, hitünk, Istent!
Hogy akik az utat miutánunk járják,
Ne legyenek rabok, koldusok és árvák!

Hogy akik az utat mi utánunk járják,
Halóporunkat is szeressék, megáldják,
Hogy így a jó Isten, a mi egy Istenünk,
Legyen erős várunk és paizsunk nekünk!

A TEMPLOM ÉS A KORCSMA.

Zúgnak a harangok, a templomba hívnak,
Milyen szép a hangjok, hogy kacagnak, sírnak,
Ünnepi érzések drága muzsikája,
Akinek szíve van, úgy figyel fel rája,
Aki Istent szeret, kinek van imája,
Hogy templomba menjen oly boldogan várja,
Mert rá a vasárnap templomjárás nélkül
Örömet nem derít, ünneppé nem szépül.
Mennek: férfi, asszony, fiatal és gyermek,
Az Istenházában megenyhülést nyernek.
Megenyhülést nyernek, igazabbak lesznek,
Nem rendíti őket sulya a keresztnek,
Mert Istentől jönnek, mert Istenhez mennek,
Mennyország ragyog fel a sóvárgó szemnek.

Részeges Pál bátyánk, ha te ezt értenéd!
... Nem érted, hiába minden intés, beszéd.
Neked vasárnap is korcsma a templomod,
Prédikációd ott részeg fővel mondod.
Neked a vasárnap csak oly formán ünnep,
Ha a mámor gőze az agyadra ülhet,
Ha a sárga földig leihatod magad,
Neked boldogságot semmi más nem adhat.

... Ó szegény boldogság! Omladozik házad,
 Hites feleséged immár fel nem lázad.
 A szegyen, a verés sirdombot hányt neki,
 Anyátlan maradtak drága, szép gyermeki.
 Te nem vagy az apjuk, te kirablójuk vagy!
 ... Végrendelet rájuk örökséget nem hagy,
 Még egy barázdát sem, hisz a vége járja,
 Csak napok kérdése s dobót ütnek rája.

— — — — —
 Részezes Pál bátyánk nem érti, nem érti,
 Feddő szó a szivét nem bántja, sem sérti,
 Hogyan is értené, az arcán mámor dül,
 Mint sötét éjszaka olmosan ráborul.

Omladozó házban, drága három gyermek:
 Egy lány és két fiu... mozdulni se mernek.
 Senkijök, senkijök. Anyjuk sir takarja,
 Meg nem ölelheti puha, meleg karja.
 Szelid tekintete a szemükbe nem néz,
 Erőre nem kaphat a simogató kéz,
 Senkijök, senkijök, édesapjuk sincsen,
 Túladdott mindenben Istenen és kincsen.
 Itáláldozatja, tüzes, szégyenbélyeg,
 Napról-napra alább, mind mélyebbre mélyed.
 Próbálták már sokszor. Hívták haza szépen,
 Megrendült a lélek e bús, hívó képen,

De nem volt köszönet, ütéssel felelt meg,
Hányszor teltek könnyel a bús gyermekszemek!
És mi lett a vége? Egy zimankós télen,
Fagyva találták meg egyik árokszálon.
... Bizony szomorú sors, de így szokott lenni,
Aki a templomba sohse szokott menni.
Kinék imádsága: Még egy litert kérek!
Bizony így jó véget senki sem is érhet.

— — — — —

Részeges Pál bátyánk története beszél...
Hogy mikor a harang édes szava zenél,
Menjen a templomba öreg, ifju, gyermek,
Ott a fájó szívek enyhületet nyernek,
Enyhületet nyernek, bátrabbakká lesznek,
Nem veri le őket sulya a keresztnek,
Mert Istentől jönnek, mert Istenhez mennek,
E földön az égnek birtokosi lesznek.

KIS BARÁTOM.

Ahogy állok a mezőben,
Virágpírban és fűzöldben,
Csak úgy véletlen meglátom,
Vállán nehéz, nagy teherrel
Az én kedves, kis barátom.

Kis barátom, merre, merre ?
Nem nehéz a vállad terhe ?
Pihenj meg egy kis időre,
Hisz ki, ily terheket cipel
Az esztelen, botor, dőre !

Nem tehetem, így válaszol
— Közben virág, fű ráhajol —
Nekem a munka nagy, örök,
Erős vagyok, terhem könnyű,
Minden gáton átal török.

És megy tovább kis barátom
S ahogy halad érzem, látom,
Hogy arcom ég, testem gyenge
S irgalmatlan szívemre vág
Ember voltam nagy szégyene,

És csak állok a mezőben,
Szégyenpírban a fűzöldben.
Kis barátom mind tovább megy,
Szent bizonyos, hogy valahol,
Épül,
Szépül,
Erősödik egy hangya hegy!

LÁNC.

Egy láncszem magára,
Nagy erő adásra
Gyenge, tehetetlen,
Hasznavehetetlen.

De ha több láncszemet
Kovácsoló kezek,
Összeforrasztanak
Csodás erőt adnak.

Az ember egyedül
Küzd, erőtlenül,
Oly kevés a siker,
Diadalt alig nyer.

De ha váll a vállnak,
S egy szent célt szolgálnak,
Mint a lánc erősek,
Győznek, mindig győznek.

A SZENT SZÖVETSÉG.

Megrettenő szívvel, árvaságok útján
Egymagunkban járunk,
Nincsen tükröstermes márványos palotánk,
Sasos sziklavárunk.

Rideg valóságok, félő álmódások
Lelkünkre borulnak,
Remények fáiról fészlő rózsabimbók
Porba, sárba hullnak.

Búsmagunkban vagyunk, szívverésünk megáll,
Csak már alig verő.
Jövel szent szövetség, égi tűz, égi láng,
Csodatevő erő.

Szövetségnek lelke csókold meg a lelkünk,
Érintsd meg az agyunk,
Csókod érintése biztatva biztasson,
Hogy gyöngék nem vagyunk!

Hogy kéz-kézbe téve, árvaságok útján
Diadallal járunk,

Az apró kis kunyhók palotákká nőnek
És lesz sziklavárunk!

Valóság ridege, álmodások félsze
Lelkünkéről lehullnak,
Reményeink fái rózsabimbóskarral
Az egekbe nyúlnak.

Szövetségnek lelke, simogasd a szívünk,
A már alig verőt,
Bánatomok felett nyiss zendülő tavaszt,
Csodatevő erőt!

Hogy a szívnémaság életzajba törjön
S benne erő legyen!
Hozsánnák zúgjanak zöldfüvü mezőkön,
A bérceken s a hegyen.

Jöjj, jöjj szent szövetség, krisztusi valóság!
Te vagy a megváltó!
Csüggedések között, félő remegésben
Szívünkbe kiáltó.

Kiáltás a szívünkbe, hogy visszahangozzék
Szavad, a szeretet,
Ami összetartva szegényt és gazdagot
Boldogságra vezet.

Jöjj, jöjj szentszövetség, Uristennek lelke!
Te vagy hitünk, imánk,
Megtartó, megáldó napsütéses éggel
Takarj s kacagj miránk!

Igy bátrabbá leszünk a Hargita alatt,
Sikerekre lépünk,
Kereszt le nem nyomhat nyomor vérpadjára,
Édes székely népünk,
Ne félj, tovább élünk!

HEGYTETŐRE.

Teher vállon, teher háton,
Ne félj testvérem, barátom!
Hágós az út, magas a hegy,
Tudom én, hogy hágós uton
A lépés is nehezen megy.

Ne félj! oda állok melléd,
Átveszem a teher felét,
Igy könnyebben érünk tetőt
S félfáradlan tető ormán,
Boldogan tartunk pihenőt.

No csak rajta, csak előre,
Fel a magas hegytetőre!
Itt lent, vajjon mire várunk?
Menjünk, hol a sasok járnak,
Ott legyen a bástyavárunk!

— — — — —
Látod, itt minden milyen szép?
A nap forróbb, kékebb az ég,
Csengőn csendülnek a dalok
S ha est fődöz s égre nézünk,
Mily ragyogók a csillagok!

Itt a helyünk a hegytetőn,
Nem ott lenn állva reszketőn,
Teher osztó testvér szivek,
Ide kell, hogy mind jussanak,
Ha igaz, jók, hogyha hivek.

— — — — —

Teher van elég a vállon,
Testvér, barát összeálljon!
Egyik a másnak segítsen,
Hegytetőre, sasvárakba,
Csak így juttat fel az Isten!

PRÓFÉTÁLOK NEKIK.

Testvér, hozzád szólok.
Mit gondolsz, mit érzel?
Vajjon érdemes-e
Törődni e néppel.

Melyből valók vagyunk,
Melyből szült az anyánk,
Honnan annyi érték
S belső kincs maradt ránk?

Mondd, szólj, érdemes-e
Prófétálni nekik,
Kik a mának terhét,
Robotját viselik.

Vagy hagyni kell őket,
Hulljanak a porba...
S menjünk felkacagva
A halotti torba?

Mit szólasz, mit mondasz?
Hogy tegyünk? Ezt tegyük?
Legyen félelmetes
Vészfelhős az egük?

Napsugárt, kék eget
Többet ne is lásson?
Temető szolgahad
Számára sirt ásson?

Nem szólasz?... Szólok én...
Prófétálni nekik!
Én tudom, én érzem,
Hogy ők megérdemlik.

Utakat mutatni,
Ahol menjen, járjon,
Hogy könnyebbüljön meg
Az a nehéz járom!

Megmondani nekik:
Tartsatok mind össze,
Legyen a szívetek
Szívvel összekötve!

Álmot kell zavarni,
Tespédő, mély álmot,
Le kell rázni róluk
A turáni átkot!

Hogy mint permetező,
Nyári, szép hajnalon,
Megáldott mezőként
Éljenek gazdagon!

... Testvér! én így teszek,
Nekem így kell tennem.
Elnem fajult, ősvér
Tüzel, lobog bennem.

Lobogó véremet
A szivére öntöm,
Bátorító szóval,
Kiáltva köszöntöm:

„Édes árva népem,
Szent az egy akarat!
Mindig egyet akarj,
Így lész boldog, szabad!”

MÉG ZAJLIK A MUNKA.

Még zajlik a munka,
Aztán nemsokára
Csend ül a mezőre,
Csend ül határra.

Hosszú esték jőnek,
Megrövidül a nap.
Verejték ontó test
Bőven pihenőt kap.

Verejték ontó test
Fáradtságot pihen,
Repül a gondmadár,
Nem fészkel a sziven.

Meleg, kis szobákban
Vidám beszéd járja,
Közbe sor kerül az
Öreg bibliára.

Fölnyitják, olvassák,
Mennyi szép van benne!
S mielőtt a család
Pihenőre menne,

A legkisebb gyermek
Felülve az ágyba,
Összefogja kezét
Estéli imára

Imádkozik szépen,
Ez a legfőbb gondja,
Apa, anya, testvér
Mind utánna mondja.

— — — — —
Áldd meg Uram őket,
Akik imádkoznak,
Akik oltárodra
Tiszta szívet hoznak.

Adj erőt testüknek
Hosszú éjszakákon,
Hogy járjanak egykor
Gazdag barázdákon.

Földjük legyen termő,
Hisz egyebük sincsen,
Áldd meg őket, áldd meg
Jó, igaz, szent Isten!

CSAK BIZZÁL.

Bánatzászló alatt riadó panaszok ...
Erdélyi fenyvesek, lankák és havasok
Felfogják a panaszt, a szívük megremeg,
Hiszen az ő népük, aki úgy kesereg.

Ők szülték, ők tartják, éltetik e népet,
Mindent odaadnak. Hát miért nem élhet?
Fát, búzát, levegőt, mindent neki adnak,
Csak lássák e népet boldognak, gazdagnak.

Mégis miért van, hogy bánatfelhők alatt,
Riadó panasszal, könnyes szemmel halad?
Hogy már szebb jövődők álmait se látja,
Kétségbeesés az egyetlen barátja?

Ezer felelet zúg: „Álmodni sem merek,
Hisz a merre járok, hisz a merre megyek,
Mindenütt hidegség, sehol egy jó barát,
Aki felemelje lelke s szive szavát.

Hiába mosnak meg forró verejtékek,
Jutalmam nem kapom, akárhova lépek,
Fa, fojtó füstöt ad, kenyér vályog marad,
Mit ér a tiszta lég, ha szívni nem szabad?

Hitem bársonyából már csak rongyok vannak,
Nem érzem magamat nagynak és szabadnak.
Becsületem selyme cafatokra tépve,
Nemes szándékaim nincsen, ki megértse.

Bánat zászlók alatt ezért a panaszok,
Értitek fenyvesek, lankák és havasok?
. . . Megértitek ugy-e bús-nagy kesergésem
Én vagyok legárvább e földkerekségen“!

— — — — —

Az erdélyi fenyők, lankák és havasok
Megzendülnek, mint kürt, zúgva harsan hangjok:
„Öröm zászlót emelj! Ne félj édes népem!
Lesz aki szeressen, lesz aki megértsen.

Hiszen a szivekben új, jobb ütés támad,
Mire elalszik a keserűség, bánat.
Csak bizzál, álmodjál örömszászlók alatt,
Boldog lész, szeretnek. Gazdag lész és szabad!“

HŐSI HALOTTAK OSZLOPÁNÁL.

Puska csendes, ágyu néma,
Rohamoknak vége,
Csak a fájó szívek búja
Zokog fel az égre,

Mert a puska, mert az ágyu
Életfákat vága,
Bukott a fa, porba hullott
Dísze és virága.

Porba borult apa, fiu...
Otthon a már árvák,
Forró csókos találkára
Mindhiába várák.

Pedig védelmet óhajtott
A családi fészek,
Mert rémes, nagy zivatarban
Rátörtek a vészek.

A gyöngeláb meg-megingott
Nehéz kereszt alatt,
Midőn a Golgota felé
Erőfogytán haladt.

Mégsem jöttek. Ott maradtak
A fiak, az apák,
Idegen földdel földték be
Az ásók, a kapák.

Mártirok, hősi halottak
Ott nyugszanak csendben...
Itt pedig élő fájdalom,
Égő könny a szemben.

Ott talán tömegsirokon
Hire sincs fejfának.
Itt fekete, búsgrániton
Neveitek állnak.

A szeretet, a kegyelet
Véste a neveket,
Gondolatban együtt vagyunk,
Itt vagyunk veletek.

Szívünk kellős közepére
Oda is be irunk,
Akkor is szeretve őrzünk,
Ha domborul sirunk.

S ha az idő oszlopot dönt,
Betük, ha lekoptak,
Szívbe zárva mienk vagytok,
Lelkünk mélyén megmaradtok
Ti hősi halottak!

A LEGDRÁGÁBB GYERMEK.

Bethlehemi égen csillag tüze lobban,
Félő, millió szív édes remegésben
Melegen megdobban.
Lélek rabbilincsek, nehéz, csörgő láncok
Lehullnak, támadnak örömkialtások.
Öröm a bús földön, öröm az egekben,
Kacagás az arcon, sugár a szemekben.
És az anyaölben,
A jászol bölcsőben
Szeliden szendereg
Jézus, a megváltó,
A legdrágább gyermek.

Azt a nagy születést csillagfény lobogja,
Angyalok éneke bűbajos-gyönyörűn
Tovább, tovább mondja.
Megtelnek az utcák, megtelnek az utak,
Emberek sietnek, Bethlen felé futnak.
Ajándékot visznek gazdagot, egyszerűt,
Fénnyel ragyogással telik meg a szemük.
S ott az anya-ölben,
A jászol bölcsőben
A legdrágább gyermek,
Jézus, a megváltó
Szeliden szendereg.

Az a nagy születés menybéli ígéret,
Ígér az embernek szelid akaratot,
Igaz békességet.
Meváltást, megtartást bűn vagy nyomor között,
Szabadulást annak, aki megkötözött.
Vigaszt, szeretetet, gyógyulást, irgalmat
Az a nagy születés, egyedül csak az ad.
Az ad, az a gyermek,
Aki ott szendereg
A jászol bölcsőben,
Védve, babusgatva
Az anyai ölben.

Bethlehemi égen csillagtüze lobban,
Ti embermilliók, szeressétek egymást
Melegebben, jobban!
Béke, jó akarat szivetekbe szálljon,
A nagy születéskor... így karácsony tájon
És azutánra is, az egész életen,
Hogy e bús sártekén végre öröm legyen,
Hogy így a bölcsőben,
Édes anya ölben
Drágán, gyermekesen
Jézus, a megváltó
Rátok nevelhessen!

CSODAFA.

Itt állok egy helyben,
Gyökerem átvertem
A sziklán kereszlül
Rendithetetlenül.

Láttam rútat, szépet.
Vihar ölelt, tépett.
A nap csókot ontott,
Orkán reám rontott.

Zápor zúgott: áztam,
Őszre tél jött: fáztam.
Levelem ha lehullt,
Tavasza megújult.

Villám ha lecsapott
S egy ágat elkapott,
Nem sirtam a sebet,
Növeltem még szebbet.

Jöttek az emberek:
Dacolni, hogy merek?
Sebre-sebet vágtak,
Sebeim úgy fájtak!

Pedig akárhánynak
Adtam hűvös árnyat,
Édes, csendes álmot,
Milyet sohse látott.

És ma új csapások,
Fejszések, baltások,
Sújtnak kegyetlenül
Hogy törzsem megrendül.

És ma új villámok,
Fellobbanó lángok,
Sebet marnak belém,
Itt a szírt tetején.

De állok egy helyben,
Gyökerem átvertem
A sziklán keresztül
Rendithetetlenül.

Koronám az égbe,
Bátran oda néz be,
A veszélyt kiállok,
Nekem nincs halálom.

Az Isten van velem.
Csodafa a nevem!

A LEGSZEBB SZÖVETSÉG.

Az ifju szívében muzsikál a tavasz,
Ezer édes álom csókolja a lelkét,
Meleg nap, zöld mező, kacagó barázda,
Gyönyörű lány szemek rabigába ejték.

Nem panaszol érte, dehogy panasznál,
Zöld mező, leányszem nem oly nehéz járom,
Titkos, boldog álom ölelő karja közt
Sokszor fel-felsóhajt: „Ő lesz az én párom“.

És ő lett a párja. Kacag a barázda.
Ahogy a végére leül a kicsi nő.
S ahogy ételt talál a szántó urának,
Melegebb lesz a nap, a fű is jobban nő.

Milyen jó is ott künn, a szabad ég alatt,
Szerető kezeknek izes étvét enni
És egy pillanatra — szégyen ide-oda —
Pihenő urunknak az ölében lenni.

Egy csók, avagy száz is. Nem kell sok idő rá.
Gyorsan megy. Az Isten nem haragszik érte,
Munka, szeretetre, no, meg a csókra is
Megsegít, ki sorsunk ilyformán kimérte.

— — — — —

Aztán idők multán, mikor a barázda
A bevetett magot százszor megfizeti
S egy karaj kenyérrel apró, kicsi ember
A járást próbálja, a menést tipegi.

És az édes anya és az édesapa
Ölből-ölbe adja, csókról-csókra adja,
Istenem, ilyenkor ki lehet a földnek,
Vagy akár az égnek a legboldogabbja?

Senki más, csak ők, ők az a szentháromság,
A gyermek, az apa s az igaz feleség,
A boldog kis család — széles e világon,
Ez a legigazabb, a legszebb szövetség!

A TE NEVED.

Imára borulok, ajkamon a neved,
Nem félek semmitől, veled vagyok, veled.
És a te két karod, mint édes anyakar
Simogat, megölel, védőleg betakar.
És a te két szemed mindig rajtam tartod
Bátran állhatom a küzdelmet, a harcot.

Pedig nehéz a harc, ijesztően nehéz,
Be kevés az ember, ki azzal szembe néz.
Harcolni kell bajjal rogyásig mindennap,
Harcolni kell bűnnel, mi a lelkünkbe kap.
Talizmánom mégis Uram a te neved,
Nem félek semmitől, velem vagy s én Veled!

Mindenem elveszhet, nem panaszlok érte,
Ugy lesz sorsom, ahogy bölcs kezéd kimérte.
Megindulhat a föld. Ég reám szakadhat,
Ami legkedvesebb tőlem elmaradhat,
De a bizodalmam Uram csak a neved,
Nem félek semmitől, velem vagy s én Veled.

Jöhet ezer sátán országokat mérni,
Zengő aranyhegyet mind ide igérni,

Nem hallom a szavát, kincse nem kell nekem,
„Távozz tőlem Sátán! Nem adom a lelkem!
Mert csak veled tartok, édes Uram veled,
Nekem legkedvesebb, legjobb a te neved!

Inkább koldus úton, tiszta szívvel járok,
Mig egykor befogad a temető árok,
Mert tudom, hogy akkor mint édes anyakar,
Kezed megsimogat, ott is véd, betakar,
Boldog leszek Uram. Együtt leszek Veled!
Kihült ajakamon ott is, ott lesz Neved!

BE A TEMPLOMBA.

Valahol harang zúg... Édes, bús szavára
Vajjon megnyilik-e az ajak imára?
Megindul-e a láb harangzúgás felé?
És megérkezik-e fehér templom elé?
Megáll-e, bemegy-e a fehér templomba,
Hogy bűnbánatosan imáját elmondja?
Vajjon hány embernek lehet erre gondja?

Ó be soknak nincsen! Nem hallják a hangot,
Húzzhatják, húzzhatják a zengő harangot.
Bűnbánat harmatja nem mos sáppadt arcot,
Imára nincs idő, — vívni kell a harcot.
Robbanó vulkánon rohamra vezetnek,
Bár a futók előtt mélységek merednek,
De azért csak mennek, nem félnek, nevetnek.

Kacagják azokat, akik imát mondnak,
Nevezik szegénynek, vagy dőre bolondnak.
Nekik harangszavuk a világ lármája,
Őket a kincseknek ölelése várja.
Ez az ők Istenük, ezért halnak, élnek,
Jöhetnek ijesztős, szívmarkoló rémek,
A célért vakmerőn a szemükbe néznek,

A célért — a kincsért... vesszen el a lélek!
 Mondják: Mi haszna van, hogyha rongyban élek?
 A kincsek tetején tisztességet kapok,
 Így köszöntnek jövő és elmenő napok!
 Térdet hajt a világ! Ennyi elég nekem,
 Mit törődöm azzal, ha el is vész lelkem,
 Hisz enyém a világ, mégis csak én nyertem!

— — — — —
 Te nyertél? Mit nyertél? Kincset, gazdagságot?
 Előtted térdelő hódoló világot?
 Hiszen kincs, gazdagság, holnap oda lehet,
 Átokkal vetik meg büszke, fényes neved!
 Porba hull palotád és harácsolt javad,
 S ahogy nyom és présel s ahogy szived szakad,
 Meglásd Istenedhez felzokog a szavad!

Imádkozva mondd: „Bűnnel voltam verve,
 Vakság homálya ült mindakét szememre.
 Vakult sötétségben nem láttam az utat,
 Ami feléd vezet, ami feléd mutat,
 Múlándó kincsekért Neved megtagadtam,
 Széles, nagy útakon botorul haladtam,
 Szívemet, lelkemet a gonosznak adtam.

Én Uram, Istenem szabadíts meg engem!
 Simogasd, csókold meg bűnbeesett lelkem,

Hogy simogatásod, csókod érintése,
Tisztítsa, mossa meg, ártatlan fehérre,
Hogy tiszta lelkemmel öleljelek téged,
— Nem baj, ha a bűnkönny arcomra hull éget,
Tied vagyok Uram... Bocsánatot kérek!”

— — — — —

Valahol harang zúg — édes, bús szavára
Menjetelek, menjetelek szívbeli imára!
Ha a bűn bélyege lelketek égeti,
És fáj... csak Istennek, mondjátok csak neki;
Bocsánatot kérve boruljatok hozzá,
Csak előre, bátran, be a templomokba,
Szívetek, lelketek ő bearanyozza!

... Aztán pompa, nagyság és világi javak,
Hogyha el is hagynak, hogyha meg is csálnak,
Hogyha koldus rongyban jársz is e világba,
Gazdag lész, a lelked öltözik virágba,
Halál éjszakákon fénycsóvák lobognak
Odafenn az égből dicsőséget mondanak,
Ég szerelmese lész, megmaradsz boldognak!

TARTALOM:

Emlékszel-e?	3
Csicsergő madarim	4
Mi lenne?	5
Te vagy a világom	7
Játék közben	8
Búcsú	9
Az én hazám	10
Találkozón	11
Május	13
Diadalmas élet	15
Meleg nyárban	17
Áldjon meg az Isten	18
Aratáskor	19
Csépléskor	20
A megrabolt erdő	21
Álmokat szövünk	22
Drága kincsek	22
Értsetek meg	23
Öröm és bánat	24
Emlékkönyvbe	25
Királyi palást	26
A szent pillanat	28
Neked itt kell élni!	29
Ferencz József püspök halálára	32
Judás	34
Mult és jelen	33
A templom és a korcsma	48
Kis barátom	51

Lánc	53
A szent szövetség	54
Hegyetőre	57
Próféták nekik	59
Még zajlik a munka	62
Csak bizzál	64
Hősi halottak oszlopánál	66
A legdrágább gyermek	68
Csodafa	70
A legszebb szövetség	72
A te neved	74
Be a templomba	76

Átadva: O. Sz. K.-nek
35.568-1940. IV számú
V K M. rend. alapján.

